

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11CoP/51/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5817203796
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miroslav Šepták
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5817203796.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Miroslava Šeptáka a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a Mgr. Anny Mihálikovej, vo veci starostlivosti o maloleté dieťa: L. F., nar. XX.XX.XXXX, dieťa rodičov: matky Mgr. J. L., rod. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XXX/XX, A., zastúpená splnomocneným zástupcom JUDr. Ľubomírom Kubošom, advokátom, so sídlom Bernolákova 18, Trstená, IČO: 47 441 798 a otca Mgr. R. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. XXXX/XX, Q., zastúpený splnomocnenou zástupkyňou JUDr. Renátou Barbušovou, advokátkou, so sídlom Štúrova 13, P. O. Box 154, Bratislava 1, IČO: 30 811 481, maloleté dieťa bytom u matky, v konaní zastúpené kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Námestovo, o návrhu otca na úpravu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu, o odvolaniach otca a matky proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 1P/31/2017-526 zo dňa 18. februára 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým uložil otcovi dieťaťa povinnosť nahradiť trovy konania štátu, m e n í tak, že štátu voči matke náhradu trov konania n e p r i z n á v a , vo zvyšnej časti rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

Uznesenie súdu prvej inštancie č. k. 1P/31/2017-278 zo dňa 29.06.2018 o nariadení neodkladného opatrenia, ktorým upravil styk otca s maloletým dieťaťom a vo zvyšnej časti návrh otca na nariadenie neodkladného opatrenia zo dňa 11.06.2018 zamietol, z r u š u j e .

Žiaden z účastníkov n e m á nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Námestovo (ďalej aj „súd prvej inštancie“) zveril maloletého L. F., nar. XX.XX.XXXX do osobnej starostlivosti matky s tým, že zastupovať maloletého a spravovať jeho majetok sú oprávnení obaja rodičia (výrok I.). Otcovi maloletého dieťaťa uložil povinnosť prispievať na jeho výživu sumou 200,- eur mesačne, počnúc dňom 24.08.2017 do 09.04.2018 a sumou 250,- eur mesačne, počnúc dňom 10.04.2018 do budúcnosti, vždy do každého 15. dňa v mesiaci vopred do rúk matky maloletého (výrok II.). Zameškané výživné za obdobie od 24.08.2017 do 18.02.2019 vo výške 50,- eur uložil otcovi dieťaťa zaplatiť spolu s bežným výživným, splatným v mesiaci nasledujúcom po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku (výrok III.). Styk otca s dieťaťom upravil tak, že otec je oprávnený stretávať sa s dieťaťom každý párny kalendárny týždeň v mesiaci od štvrtka 9.00 hod. do pondelku 14.00 hod. a ďalej je otec dieťaťa oprávnený sa s dieťaťom stretávať: - každý párny rok v čase jarných prázdnin, a to čase od 9.00 hod. soboty nasledujúcej po poslednom dni školského vyučovania pred prázdninami do nedele nasledujúceho týždňa do 14.00 hod.; - každý nepárny rok v čase jesenných prázdnin od 9.00 hod. dňa, ktorým sa prázdniny začínajú do 14.00 hod. dňa, ktorým sa prázdniny končia; - každý nepárny kalendárny rok v čase od 23.12. od 10.00 hod. do 27.12. do 18.00 hod.; - každý párny kalendárny rok v čase od 30.12. od 10.00 hod. do 02.01. nasledujúceho

kalendárneho roka do 18.00 hod.; - každý nepárny kalendárny rok počas veľkonočných sviatkov v čase od štvrtka, ktorý predchádza veľkonočnému piatku od 10.00 hod. do utorka, ktorý nasleduje po Veľkonočnom pondelku do 18.00 hod.; - každý párny kalendárny rok v čase narodenín a menín maloletého si otec dieťaťa prevezme dieťa v mieste bydliska matky o 10.00 hod., do 18.00 hod., s tým, že na začiatku styku si otec prevezme maloletého v mieste bydliska matky a po ukončení styku jej dieťa v mieste jej bydliska odovzdá. Matke uložil súd povinnosť maloleté dieťa na styk s otcom pripraviť a v stanovenom čase v mieste bydliska matky otcovi dieťa odovzdať a po ukončení styku dieťa v mieste bydliska matky od otca prevziať (výrok IV.). Žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania (výrok V.). Napokon okresný súd uložil otcovi dieťaťa povinnosť nahradiť trovy konania štátu vo výške 178,48 eur na účet Okresného súdu Námestovo, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok VI.). V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že rodičia maloletého nežijú spolu, dieťa býva s matkou, otec ho navštevuje. Vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania, vrátane výsluchu Mgr. S. A. už ako svedkyne, ktorá vyhotovila znalecký posudok, ako aj z právneho názoru vysloveného odvolacím súdom v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení (sp. zn. 11CoP 63/2018 zo dňa 29.11.2018 - pozn. odvolacieho súdu), súd prvej inštancie dospel k záveru, že najvhodnejšie bude, aby dieťa bolo zverené do osobnej starostlivosti matky a nie tak, ako žiadal otec, do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov. Na druhej strane otcovi určil širší rozsah styku s dieťaťom, než tomu bolo doteraz, na základe uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia (č. k. 1P/31/2017-278 zo dňa 29.06.2018 - pozn. odvolacieho súdu). Preto, aby bolo rešpektované právo dieťaťa na výchovu a starostlivosť zo strany obidvoch rodičov, aby bolo rešpektované jeho právo na udržiavanie pravidelného rovnocenného a rovnoprávneho osobného styku s obidvoma rodičmi, súd prvej inštancie určil styk otca s dieťaťom každý druhý týždeň od štvrtka do pondelka nasledujúceho týždňa, nie až do utorka, ako navrhoval otec. Okresný súd rozhodol tak aj preto, lebo maloleté dieťa len nedávno dovŕšilo vek 3 rokov, kedy sa skončil proces separácie dieťaťa od matky. Za daného stavu preto súd nepovažoval za vhodné pre dieťa, aby v takom útlom veku, ako je, bolo od matky vzdialené na taký dlhý čas, aký navrhoval otec, zvlášť, ak doposiaľ s otcom doteraz strávilo len 2 dni za 2 týždne. Súd prvej inštancie neakceptoval požiadavku otca, aby si matka po skončení styku dieťaťa prevzala dieťa od otca v mieste jeho bydliska, t. j. v Q. naopak, uložil mu povinnosť dieťa odovzdať matke v mieste jej bydliska. Otec svoju požiadavku odôvodňoval tým, že obaja rodičia sa majú podieľať na nákladoch spojených so stykom s dieťaťom, pričom tieto náklady nemožno považovať len za peňažné výdavky, ale otec je v súvislosti so stretávaním sa s maloletým nútený stráviť cestovaním aj množstvo času a vynaložiť veľa energie. S týmto tvrdením síce súd prvej inštancie súhlasil, a to aj s poukazom na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 2996/17 zo dňa 29.05.2018, no na druhej strane uloženie povinnosti matke na prevzatie dieťaťa u otca a v jeho bydlisku by neúmerne zaťažilo nielen matku, ale predovšetkým maloleté dieťa. Matka na rozdiel od otca nemá motorové vozidlo a bola by nútená na cesty využívať len prostriedky verejnej dopravy, pričom dopravné spojenie medzi Q. (bydlisko otca) a A. (bydlisko matky) ani zďaleka nie je optimálne. Cesta trvá 5 - 6 hodín, čo by muselo spolu s matkou znášať aj maloleté dieťa, pre ktoré by toto cestovanie vzhľadom na jeho útlý vek 3 roky bolo príliš zaťažujúce. Na druhej strane ale okresný súd výdavky na cestovanie za maloletým dieťaťom označil za odôvodnené a zohľadnil ich otcovi v rozhodnutí o úprave rodičovských práv a povinností k maloletému tým spôsobom, že mu (na rozdiel od v poradí prvého rozsudku) neuložil povinnosť prispievať dieťaťu na tvorbu úspor. Čo sa týka rozsahu určeného výživného, z vykonaného dokazovania vyplynulo, že matka dieťaťa je na rodičovskej dovolenke, pričom poberá rodičovský príspevok 236,- eur mesačne z dôvodu dlhodobého nepriaznivého zdravotného stavu dieťaťa. Okrem toho pracuje na dohodu o pracovnej činnosti v OKNOTYP s. r. o., Tvrdosín, kde jej za obdobie od júla 2018 až do januára 2019 bola vyplatená odmena celkovo 300,51 eur. Býva s dieťaťom u svojich rodičov v A.. Dieťa navštevuje od septembra 2018 Súkromnú materskú školu v A., v súvislosti s čím sa platí poplatok 84,80 eur. Zvýšené výdavky má matka na dieťa z dôvodu, že mu bola zistená alergia na potraviny, kvôli ktorej mu zakupuje pečivo len zo špaldovej múky a pripravuje mu osobitne stravu do materskej školy. Pokiaľ ide o pomery na strane otca, tento je živnostníkom v oblasti správy technických zariadení. Podľa daňového priznania za rok 2017 vykázal základ dane vo výške 13.242,66 eur. Ďalej bolo zistené, že je jedným z dvoch spoločníkov spoločností s ručením obmedzeným zaoberajúcich sa developerskou činnosťou. Jedna z týchto spoločností, a to Lúčky Development s. r. o., so sídlom Bratislava, Ľudovíta Fullu 7 za rok 2017 podľa daňového priznania vykázala daňovú stratu 2.981,60 eur a druhá AHOJ Development s. r. o., so sídlom Bratislava, Račianska 71 základ dane 12.670,45 eur. V druhej označenej spoločnosti je otec spoločníkom s obchodným podielom vo výške 50 %. Žije v Bratislave v byte vo svojom vlastníctve v spoločnej domácnosti so svojou priateľkou, ktorá je študentka bez pravidelného príjmu. Aktuálne platí dieťaťu mesačne sumu 250,- eur. Vychádzajúc

z vyššie uvedených pomerov, ako aj z toho, že práve sumu 250,- eur mesačne navrhla ako výšku výživného matka na poslednom pojednávaní, súd prvej inštancie určil na maloleté dieťa otcovi povinnosť platiť sumou 250,- eur mesačne, avšak až od 10.04.2018, kedy začala matka navštevovať s dieťaťom lekára - alergológa. Do uvedeného času, t. j. do 09.04.2018 určil otcovi výživné vo výške 200,- eur. V oboch prípadoch výšku výživného označil za zodpovedajúcu možnostiam a schopnostiam povinného rodiča, t. j. otca dieťaťa. Keďže otec začal platiť výživné 250,- eur mesačne, už od vyhlásenia prvého rozsudku, súd prvej inštancie mu určil povinnosť na zaplatenie zameškaného výživného za obdobie od 24.08.2017 do 18.02.2019 vo výške 50,- eur. O trovách konania rozhodol podľa § 52 zák. č. 161/2015 Z. z. Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“) tak, že náhradu trov konania nepriznal žiadnemu z účastníkov. V tomto smere uviedol, že nezistil existenciu takých okolností, ktoré by odôvodňovali priznanie trov niektorému z účastníkov. Otcovi súd prvej inštancie ešte uložil povinnosť nahradiť trovy konania štátu predstavujúce znalečné za podaný znalecký posudok.

2. Proti uvedenému rozsudku podali odvolanie tak otec, ako aj matka dieťaťa.

3. Otec podal odvolanie sčasti proti výroku, ktorým okresný súd upravil jeho styk s maloletým a tiež proti výroku, ktorým mu súd uložil povinnosť nahradiť trovy konania štátu. Odvolanie podal z dôvodov podľa § 62 ods. 1 CMP, § 365 ods. 1 písm. e), f) a h) zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Súdu prvej inštancie vytýkal, že nesprávne, resp. neúplne zistil skutočný stav vecí, nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a pre nesprávne právne posúdenie vecí. V bližších podrobnostiach uviedol, že so zverením maloletého dieťaťa do osobnej starostlivosti matky síce súhlasil, avšak pod podmienkou, že jeho styk s dieťaťom bude upravený v širšom, ním navrhovanom rozsahu. Konkrétne, pokiaľ ide o bežný styk, žiadal, aby bol oprávnený stretávať sa s dieťaťom každý páry kalendárny týždeň v mesiaci od štvrtka 9.00 hod. do utorka 14.00 hod. Tiež žiadal, aby v rámci špeciálnej úpravy styku s maloletým boli upravené aj letné školské prázdniny, a to tak, že otec bude oprávnený stretávať sa s dieťaťom v čase letných školských prázdnin každý kalendárny rok v čase od 01.07. od 10.00 hod. nepretržite do 15.07. do 18.00 hod. a v čase od 01.08. od 10.00 hod. nepretržite do 15.08. do 18.00 hod. Otec poukázal na to, že vzhľadom na ostatnú špecifickú úpravu styku v rozsudku (obdobie veľkonočných, vianočných prázdnin a pod.) je nelogické, aby sa nemohol stretávať s maloletým vo väčšom časovom rozmedzí aj počas letných prázdnin. V časti úpravy styku otec zdôvodnil odvolanie aj tým, že má rovnocenné právo podieľať sa na výchove svojho dieťaťa ako matka, a to aj v prípade, že dieťa je zverené do osobnej starostlivosti matky. Preto pokiaľ nie sú zistené dôvody a také skutočnosti, ktoré by mohli viesť k pozastaveniu (obmedzeniu) v rodičovských právach a povinnostiach, nie je žiadny dôvod, aby sa nemohli obaja rodičia plnohodnotne podieľať na výchove svojho dieťaťa a nie je žiadny dôvod a ani v záujme maloletého tomuto nezabezpečiť plnohodnotnú výchovu zo strany obidvoch rodičov. Tiež z dôvodu, že otec a matka nežijú v jednom meste, je v záujme dieťaťa, ktoré bude musieť absolvovať cesty z A. do Q. a späť, aby jeho pobyt u otca bol dlhší a súvislejší, a to najmenej v rozsahu 4 dní, nakoľko vo štvrtok a následne v utorok bude už dieťa cestovať. Okresný súd svoje závery ohľadom úpravy bežného styku nijako bližšie nezdôvodnil, prečo by dieťa, ktoré má 3 roky nemohlo tráviť s otcom viac dní spolu. V tomto smere otec vytýkal v rozsudku súdu prvej inštancie nepresvedčivosť, teda to, že nespĺňa požiadavky kladené na zákonné rozhodnutie podľa § 220 ods. 2 CSP. Napokon zdôraznil, že je absolútne rovnocenným rodičom postarať sa o výchovu a starostlivosť o maloletého L.. Otec je rodič, ktorý miluje svoje dieťa a chce mu dať do života a vo výchove aj otcovský vzor, ktorý práve s pribúdajúcim vekom dieťaťa je nezastupiteľný. Nesúhlasil ani s výrokom okresného súdu v tej časti, v ktorej upravil preberanie a odovzdávanie maloletého dieťaťa. Žiadal, aby to bola matka, ktorá maloletého L. preberie v určený čas a hodinu v mieste bydliska otca. V tomto smere uviedol, že cestovanie vlakom je pre dieťa pohodlnejšie a menej zaťažkávajúce ako cestovanie osobným motorovým vozidlom, v ktorom musí byť dieťa po celý čas pripútané v autosedačke na zadnom sedadle vozidla. Vo vlaku je cestovanie pohodlnejšie, dieťa má aj voľnejší pohyb. Navyše matka mala aj osobné motorové vozidlo, ktoré na ňu previedol otec, tohto sa však účelovo zbavila, keď ho predala. Navyiac býva v spoločnej domácnosti so svojou matkou (starou matkou dieťaťa), ktorá je vlastníčkou motorového vozidla a taktiež aj jej otčim. Alternatívne otec žiadal, aby sa odovzdávanie a preberanie dieťaťa uskutočňovalo „na pol ceste“, čiže v Trenčíne. V závere podaného odvolania ešte uviedol, že s výrokom o uložení povinnosti zaplatiť štátu vzniknuté trovy konania nesúhlasí, pretože na zloženie preddavku boli zaviazaní obaja rodičia, každý vo výške 200,- eur. Otec tento preddavok zložil. Možno teda len dedukovať, že súd rozhodol aj o povinnosti doplatiť zbytok znalečného vo výške 178,48 eur na ťarchu otca. Z odôvodnenia rozsudku sa to nedá vôbec zistiť. Ak matka maloletého súdom uloženú povinnosť zložiť preddavok na

znalecké dokazovanie nespĺnila, súd mal možnosť ho vymáhať. V zmysle rozhodnutia súdu R 82/1999, ak bol posudok urobený na zistenie skutočností tvrdených oboma účastníkmi konania, potom sú povinní pomerne znášať náklady na tento dôkaz. Ak matka nezložila preddavok, má súd možnosť ho vymáhať a nie uložiť povinnosť otcovi zaplatiť aj tieto štátom preddavkované trovy dôkazu. Zo zhora uvádzaných dôvodov otec žiadal rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť.

4. Matka dieťaťa podala odvolanie do všetkých výrokov napadnutého rozsudku okresného súdu s výnimkou výroku o zverení dieťaťa do osobnej starostlivosti a výroku o trovách konania štátu. Odvolanie podala z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), g), h) CSP, ako aj z dôvodu podľa § 62 ods. 1 CMP. V bližších podrobnostiach súdu prvej inštancie vytkala, že nerozhodol správne, keď otcovi neuložil povinnosť prispievať na tvorbu úspor pre syna sumou vo výške 200,- eur mesačne. Uviedla, že v konaní preukázané schopnosti a možnosti otca to v danom prípade umožňovali. Taktiež okresný súd neúplne zistil skutočný stav vecí týkajúci sa možností, schopností a majetkových pomerov otca, pri rozhodovaní vychádzal z neaktuálnych daňových priznaní za rok 2017. Otcove pomery v čase vyhlásenia v poradí druhého rozsudku, t. j. k 18.02.2019 sa už zmenili a umožňovali mu uložiť vyššie výživné. Matka poukázala na vysokú životnú úroveň otca, ktorý aktívne navštevuje wellness centrá, pravidelne sa zúčastňuje zahraničných dovoleniek, je vlastníkom 2 motorových vozidiel, žije v spoločnej domácnosti s priateľkou, ktorá na chod domácnosti neprispieva. Za ďalšie, nesúhlasila ani s úpravou styku otca s dieťaťom. Úpravu určenú okresným súdom označila za príliš širokú. Žiadala, aby sa otec stretával naďalej so synom každý párnny týždeň v sobotu od 9.00 do nedele 18.00 hod., a to preto, lebo súdom prvej inštancie určený rozsah stretávania sa nie je v záujme maloletého dieťaťa, ide o dobu odlúčenia 5 dní od matky, od sociálneho prostredia, v ktorom dieťa vyrastá, pričom samotný otec tiež nerešpektuje synov denný režim. Navyše otec napriek prezentovanému záujmu o syna, o tohto nejavi skutočný záujem. Vo viacerých termínoch sa stretnutie otca s dieťaťom bezdôvodne neuskutočnilo. Matka pritom otcovi v stretávaní sa so synom nebráni. V konaní vypočutá svedkyňa, predtým znalkyňa, uviedla, že rozšírený styk otca s dieťaťom prichádza v úvahu len vtedy, ak zmení otec svoj negatívny postoj k matke. K tomuto však v priebehu konania nedošlo. Okresný súd preto nerozhodol správne o značne rozšírenom styku otca so synom. Svoje rozhodnutie ani bližšie riadne neodôvodnil. Na základe uvedeného matka vyslovila presvedčenie, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom jej znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces, ďalej, že konanie súdu prvej inštancie má iné vady, ktoré majú za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, tiež to, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ďalej, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, to, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, ďalej, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a napokon, že súd prvej inštancie nesprávne alebo neúplne zistil skutočný stav vecí. Matka odvolací súd žiadala, aby rozsudok okresného súdu v napadnutej časti zmenil, a to pokiaľ ide o rozsah úpravy otca s dieťaťom (bližšie uvedené v odvolacom petíte) a výšku vyživovacej povinnosti.

5. Otec vo svojom vyjadrení k odvolaniu matky (a zároveň odvolacej replike) zopakoval svoje tvrdenia uvádzané v podanom odvolaní. Trval teda na širšom rozsahu styku, ako aj na tom, aby po jeho ukončení si maloletého prevzala matka v určený deň a hodinu v mieste bydliska otca. Okresný súd legitímne rozhodol, že otec nie je povinný prispievať na tvorbu úspor maloletého z dôvodu jeho nadmernej časovej a finančnej zaťaženia pri realizácii styku. Z rozhodovacej praxe súdov vyplýva, že otázka časovej zaťaženia, kedy majú rodičia vzdialené bydliská, tak ako v danom prípade, je vyčísliteľná a ak táto povinnosť zaťaží len jedného z rodičov na prospech druhého, je potrebné na toto prihliadať ako na plnenie na prospech maloletého. Takže neobstojí tvrdenie matky v odvolaní, že odôvodnenie rozsudku súdu je v uvedenom smere nepreskúmateľné. Okresný súd pri určovaní rozsahu vyživovacej povinnosti správne zistil skutkový stav, vychádzal z aktuálnych a posledných daňových priznaní za rok 2017. Daňové priznania za rok 2018 v deň vyhlásenia rozsudku ešte neboli vypracované a podané. Zasa neobstojí preto tvrdenie matky, že súd vychádzal z neaktuálnych daňových priznaní. Spoločnosti, v ktorých je otec spoločníkom, mu nevyplácajú žiaden podiel na zisku - dividendu, keďže sú v strate. Tieto skutočnosti mal súd preukázané z daňového priznania otca ako fyzickej osoby. Nepravdivé je tvrdenie, že otec žije nadštandardne, pretože na kúpu bytu, ktorý odkúpil od sestry a svojej matky a v ktorom 36 rokov vyrastal, si zobral hypotéku vo výške 55.000,- eur. Byt je zariadený bežným užívateľským spôsobom. Do wellness centra ide otec len vtedy, keď je na G., počas víkendov a má maloletého, aby mu urobil program. Žiadnych pravidelných zahraničných dovoleniek sa nezúčastňuje.

V minulosti bol v Chorvátsku pri mori, kde chcel vziať aj maloletého, keďže by mu to bolo na prospech, avšak matka mu to neumožnila. Pravdou je, že má zakúpené 2 motorové vozidlá, túto skutočnosť ale nepopieral, bola známa už v prvoinštančnom konaní, používa ich na živnosť. Ide o staršie motorové vozidlá. Otec sa snaží zarobiť peniaze na rozdiel od matky, ktorá nejaví reálny záujem zamestnať sa, reálne si nehľadá trvalú prácu, hoci maloletý navštevuje materskú školu. Otec nesúhlasil s tvrdeniami uvádzanými matkou, že znalkyňa na pojednávaní nevychádzala z aktuálnej situácie a znalostí, keďže od podania znaleckého posudku uplynul takmer rok, práve naopak, znalkyňa, neskôr v postavení svedkyne, vzhľadom na ročný časový odstup od podania znaleckého posudku doporučila oproti jej pôvodnému stanovisku rozšírený styk maloletého s otcom a tento jej posun aj zdôvodnila. To, že je otec pracovne zaneprázdnený, nevyklučuje jeho riadnu starostlivosť o vlastné dieťa. Toto už trvalo pred samotným rozhodnutím súdu dlhší čas u otca v čase Silvestra 2018/2019 v rozsahu 5 dní, aj počas Veľkej noci 2019, pričom nemalo žiadny problém počas pobytu u otca. Tvrdenie matky v odvolaní, že dieťa nebolo s otcom nikdy dlhšie ako 2 dni, je zavádzajúce. Z pozície, kedy otec žiadal o striedavú osobnú starostlivosť o dieťa, ustúpil len preto, lebo znalkyňa uviedla, že do veku 3 rokov dieťaťa je toto naviazané viac na matku a odborníci v tejto oblasti považujú vek 3 rokov za vek, kedy proces separácie dieťaťa od matky končí. Tvrdenie matky, že nie je potrebné upravovať letné školské prázdniny, keďže dieťa nie je školopovinné, neobstojí z 2 dôvodov, a to preto, lebo 1. súd upravil styk počas všetkých školských prázdnin, hoci dieťa ešte nenavštevuje školu, len zrejme omylom opomenul upraviť letné prázdniny, hoci to otec požadoval a 2. preto, že dieťa už navštevuje materskú škôlku a prázdniny v škôlkach kopírujú prázdniny školákov. Otec rozhodne nesúhlasil s tvrdeniami matky, že jeho záujem o dieťa je len deklarovaný a že nedodržava súdom upravený styk a nežiadal o náhradné termíny. Pravda je taká, že otec syna pravidelne navštevuje napriek veľkej vzdialenosti a napriek tomu, že si vždy musí zabezpečiť na G. prespatie s dieťaťom, čo nepovažuje za prospešné pre dieťa a je potrebné v jeho záujme takýto režim ukončiť. Samozrejme, že dieťa, keď je u otca, počas dňa spí, stravuje sa, otec mu dokonca sám navarí. S otcom je šťastné, otec mu vymýšľa rôzny program, je najedené, nepocikáva sa, ako to nepodložene tvrdí a zavádza matka. Otec dokonca rešpektuje skutočnosť, že dieťa má mať upravenú stravu. V záujme maloletého otec navrhuje styk v rozsahu od štvrtka do utorka, aby záťaž na dieťa v súvislosti s cestovaním bola minimálna. Rozhodne by bolo väčšou záťažou pre dieťa v sobotu cestovať do Q. a v nedeľu späť do A.. Skutočnosť, že rodičia majú rôzne bydliská, je fakt, a tomuto faktu musí aj súd v záujme maloletého prispôbiť styk otca tak, aby to bolo pre dieťa najoptimálnejšie. Nik nemôže žiadať od otca, aby naďalej provizórne prespával s dieťaťom na mieste, kde nemá vytvorené vhodné podmienky pre riadny styk a navyše takéto riešenie je v rozpore so záujmom aj samotného dieťaťa, ktoré si má budovať a prehĺbovať citový vzťah s otcom v pravidelnom rovnakom prostredí domova. Nepravdivé sú tvrdenia matky, že otec neabsolvuje s dieťaťom lekárske prehliadky. Otec sa vždy informuje na zdravotný stav syna, a keď mu matka odmietne dať informácie, tak sa informuje priamo u lekárky. Ani tvrdenia matky, že ju otec ignoruje v komunikácii ohľadom dieťaťa, sú nepravdivé. Práve kvôli takýmto tvrdeniam bol nútený v konaní predkladať prepisy SMS komunikácie, čo by za iných okolností nerobil, pokiaľ by matka zámerne neklamala. Matka otcovi vykrikovala, že má kamarátky na ÚPSVaR, ktorými sa neraz chválila a otca necháva zámerne predvolať ÚPSVaR, aby navodila dojem, že otec nemá záujem spolupracovať a komunikovať s ňou. V záujme komunikácie neprosieva ani to, že matka si každé preberanie a odovzdávanie maloletého nahráva na mobilný telefón. Pravdou je, že vzájomná komunikácia rodičov nie je ideálna, avšak výraznou mierou k tomu prispieva samotná matka. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, ako aj ďalšie uvedené v rozsiahlom vyjadrení otec žiadal, aby bolo odvolanie matky ako nedôvodné zamietnuté.

6. Matka v podanom vyjadrení k odvolaniu otca uviedla, že s dôvodmi uvedenými v tomto podaní nesúhlasí, celé odvolanie označila za nedôvodné. Zopakovala, že návrh otca na stretávanie sa s maloletým synom každý párný kalendárny týždeň v mesiaci od štvrtka 9.00 hod. do utorka 14.00 hod. nie je dôvodný a hlavne nie je ani v záujme maloletého syna. V tomto smere v ďalších podrobnostiach poukázala na svoje predošlé vyjadrenia a závery vyplývajúce z už vykonaného dokazovania. Zdôraznila, že otec sa s maloletým pre svoje rozsiahle podnikateľské aktivity už viackrát bezdôvodne nestretol a ani nepožiadaval o poskytnutie náhradného termínu. Tiež nie je dôvodná argumentácia, že matka sa rozhodla po narodení syna zostať na Orave, v skutočnosti to bol otcov nápad, aby miestom výchovy spoločného syna bol A.. Matka pôvodne chcela rodiť v Q. a tam aj zostať bývať v spoločnom byte, no otec dieťaťa je jej zámer neprestajne vyhováral. Počas spoločného partnerského vzťahu približne 4 roky pred narodením syna dochádzal otec pravidelne každý víkend na G., aby sa tu staral o dom jeho matky. Teda na jeho naliehanie sa matka po narodení dieťaťa po začatí materskej dovolenky presťahovala na G.. Správne je aj rozhodnutie súdu prvej inštancie o uložení povinnosti maloletého

syna pri začatí styku prevziať v mieste bydliska matky a po skončení ho takisto v mieste bydliska matky odovzdať. K predmetnému matka poznamenala, že otec už pred súdom prvej inštancie neustále tvrdil, že má vytvorené vhodné podmienky aj na G., keď uviedol, že v M. má k dispozícii byť svojej tety, ďalej má k dispozícii veľký 2-poschodový rodinný dom v M., ktorý má v prístavbe samostatnú bytovú jednotku, ktorý vlastní jeho sestra a matka, ďalej chatu v M., kde sa otec s maloletým synom zdržiava od júla 2017. Teda cestovanie otca s maloletým synom z A. do Q. a späť je účelové. Pokiaľ ide o osobné motorové vozidlo, ktoré matka vlastnila, toto bola nútená predať z objektívnych dôvodov, keďže išlo o staršie motorové vozidlo, ktoré si vyžadovalo neustále opravy, nebolo v jej finančných možnostiach tieto neustále vynakladať. Čo sa týka povinnosti otca nahradiť trovy konania štátu vo výške 178,48 eur, aj tento výrok matka označila za správny. Uviedla, že nie je v jej možnostiach súdu prvej inštancie vzniknuté trovy štátu zaplatiť, v ktorom smere poukázala aj na to, že na základe rozhodnutia Centra právnej pomoci, kancelária Žilina č.: 12782/2017-KaZA zo dňa 19.07.2017 jej bol priznaný nárok na poskytnutie právnej pomoci, a teda je od súdnych poplatkov oslobodená.

7. Kolízny opatrovník v podanom vyjadrení k odvolaniu matky odporučil odvolaciemu súdu, aby v časti rozsahu úpravy styku otca s maloletým odvolaniu matky vyhovel, keďže nie je vhodné, aby dieťa bolo od matky vzdialené na tak dlhý čas, ako bolo určené v rozsudku. Len nedávno dovŕšilo vek 3 rokov a skončil sa proces separácie dieťaťa od matky. Toto začalo navštevovať materskú školu v A. a potrebuje niekam patriť, mať zázemie, mať čas na seba, svojich kamarátov. Odvolanie otca odporučil kolízny opatrovník zamietnuť.

8. Matka v reakcii na vyjadrenie kolízneho opatrovníka uviedla, že s ním súhlasí, avšak len v tej časti, v ktorej odporučil odvolanie otca zamietnuť a v časti, v ktorej navrhuje čiastočne vyhovieť odvolaniu matky. So zvyškom vyjadrenia kolízneho opatrovníka nesúhlasila, zopakujúc svoje predošlé tvrdenia.

9. Otec v podanom vyjadrení k vyjadreniu kolízneho opatrovníka zotrval na dôvodoch svojho odvolania s tým, že kolízny opatrovník odporúča zamietnuť odvolanie otca bez bližšieho zdôvodnenia.

10. Mimosporové konania sú ovládané princípom oficiality, teda v zásade ich možno začať bez návrhu. Z princípu oficiality tiež vyplýva, že v odvolacom konaní platí zásada neviazanosti odvolacieho súdu rozsahom odvolania vo veciach, ktoré možno začať bez návrhu, ako aj zásada neviazanosti odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi. Odvolací súd teda preskúmava rozhodnutie v celom rozsahu, teda aj tie výroky, ktoré odvolaním napadnuté neboli. Ide o úplnú apeláciu, pretože súd musí zistiť skutočný stav vecí.

11. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe odvolania oboch rodičov v intenciách ust. § 65 až § 67 CMP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) postupom v zmysle ust. § 219 ods. 3 CSP rozsudok okresného súdu vo výrokoch I. až V. potvrdil v zmysle ust. § 387 ods. 1, 2 CSP, a to z nasledovných dôvodov.

12.1. Rodičia maloletého dieťaťa, ktorí spolu nežijú, môžu sa kedykoľvek dohodnúť o úprave výkonu ich rodičovských práv a povinností. Ak sa nedohodnú, súd môže aj bez návrhu upraviť výkon ich rodičovských práv a povinností, najmä určí, ktorému z rodičov zverí maloleté dieťa do osobnej starostlivosti. Ak je to potrebné v záujme maloletého dieťaťa a ak to vyžadujú pomery v rodine, súd môže upraviť styk dieťaťa aj s blízkymi osobami. Ustanovenia § 24, § 25 a 26 sa použijú primerane (§ 36 ods. 1 zák. č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ďalej len „Zákon o rodine“).

12.2. Prispievať na výživu svojich detí je zákonnou povinnosťou obidvoch rodičov a ak aj si túto povinnosť rodičia neplnia, môže súd aj bez návrhu určiť rozsah ich vyživovacej povinnosti. Na dosiahnutej životnej úrovni svojich rodičov má právo podieľať sa aj ich dieťa (§ 62 Zákona o rodine). Pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie (§ 75 ods. 1 Zákona o rodine).

13. Rozsudok okresného súdu je vo výrokoch I. až V. vecne správny. Okresný súd v predmetnej časti v dostatočnom rozsahu zistil skutočný stav vecí a vec správne právne posúdil. Odvolací súd sa stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie s výnimkou výroku VI., ktoré sú správne a na

ktoré poukazuje. V dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jeden celok, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

14. Odvolacie námietky otca a matky nie sú dôvodné. Obaja odvolatelia neuviedli žiadne také okolnosti, na základe ktorých by odvolací súd videl dôvody pre zmenu napadnutého rozhodnutia. Nimi uvádzané tvrdenia (a ich dôvody) o potrebe širšieho (otec), resp. užšieho (matka) rozsahu styku s dieťaťom, o mieste jeho prevzatia a odovzdania, o úprave cez letné prázdniny, o príjmových a majetkových pomeroch otca, o jeho výdavkoch, o výdavkoch na strane matky, o zhoršenom zdravotnom stave dieťaťa boli známe už v prvoinštančnom konaní, pričom v dostatočnej miere, zrozumiteľne a presvedčivo sa s nimi vysporiadal až okresný súd (viď bod 1. tohto rozhodnutia, resp. bod 7. rozsudku okresného súdu). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní zároveň nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

15. K odvolacím dôvodom oboch rodičov odvolací súd považuje za potrebné tiež uviesť, že ak súd skonštatuje, že rodičia maloletého dieťaťa spolu nežijú (tak ako v danej veci), nemôže sa bez ďalšieho obmedziť len na rozhodnutie o návrhu na určenie výživného. V takomto prípade musí uvážiť, či v záujme maloletého dieťaťa treba upraviť aj bez návrhu výkon rodičovských práv a povinností v širšom rozsahu, najmä určiť, ktorému z rodičov zverí maloleté dieťa do osobnej starostlivosti, kto ho bude zastupovať a spravovať jeho majetok (§ 36 ods. 1 Zákona o rodine). V preskúmavanej veci súd prvej inštancie dôsledne z príslušných ustanovení zákona vychádzal. Správne po vykonanom dokazovaní zveril dieťa do osobnej starostlivosti matky a upravil rozsah jeho stretávania sa s otcom spôsobom zohľadňujúcim záujem samotného maloletého dieťaťa. Pokiaľ ide o výživné, i keď jeho výška výslovne v zákone stanovená nie je (viď bod 12.2.), vyplýva zo všeobecne uznávaného hľadiska o tom, že výživným má byť dieťaťu zabezpečená taká životná úroveň, ktorá zodpovedá životnej úrovni rodičov a ktorú by rodičia dieťaťu zabezpečovali, keby žili v spoločnej domácnosti. Tomu zodpovedajú i kritériá pre určenie výšky výživného, ktorými sú jednak schopnosti, možnosti, majetkové pomery povinného rodiča, ako i odôvodnené potreby dieťaťa. Odôvodnené potreby dieťaťa sa odvíjajú predovšetkým od jeho veku, zdravotného stavu, nadania s tým, že sa zohľadňujú predovšetkým náklady slúžiace na uspokojenie výživného v pravom slova zmysle, akými sú oblečenie, obutie, strava, zabezpečenie bývania, v závislosti od veku dieťaťa i úhrada športových, kultúrnych, spoločenských potrieb tak, aby sa prostredníctvom stanoveného výživného zabezpečila primeraná úroveň zodpovedajúca úrovni detí jeho veku. V danom prípade súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní presne z uvedených kritérií vychádzal. Sumu určeného výživného vo výške 200,-, resp. 250,- eur mesačne ako bežné výživné na ani nie 4-ročné dieťa považoval aj odvolací súd za dostatočnú, zodpovedajúcu odôvodneným potrebám dieťaťa (tak ako boli zistené vykonaným dokazovaním) a schopnostiam a možnostiam rodičov.

16. K odvolacej argumentácii oboch rodičov o nesprávne zistenom skutočnom stave (vo vzťahu k rozsahu vykonanej úpravy styku a vyživovacej povinnosti povinného rodiča - otca) odvolací súd poukazuje na to, že právna úprava neurčuje, ako má súd dôkazy hodnotiť, uvádza len, že súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy (čl. 10 CMP) tak, aby bola súčasne dodržaná právna úprava, formálna logika a aby rozhodnutie, resp. jeho odôvodnenie vychádzalo a opieralo sa o zistený skutkový stav, čo v danom prípade bolo splnené. Do obsahu práva účastníka občianskeho súdneho konania vyjadriť sa k všetkým vykonaným dôkazom v zmysle čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia súdom vykonaných dôkazov, prípadne dožadovať sa ním navrhovaného spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 98/1997). Za porušenie základného práva zaručeného v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že okresný súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľov, v danom prípade oboch rodičov. V mimosporovom konaní, o aké v preskúmavanej veci ide, súd postupuje v súčinnosti s účastníkmi konania tak, aby zistil skutočný stav veci. Súd je povinný na účely zistenia skutočného stavu veci vykonať všetky potrebné dôkazy, aj keď ich účastníci konania nenavrhlí (čl. 6 CMP). V danom prípade obsah spisu poskytoval podľa odvolacieho súdu dostatočný podklad pre rozhodnutie súdu tak o rozsahu stretávania sa otca so synom (vrátane miesta odovzdania a prevzatia dieťaťa), ako aj o rozsahu jeho vyživovacej povinnosti voči maloletému L.. Odvolací súd už v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí sp. zn. 11CoP/63/2018 zo dňa 29. novembra 2018 vyslovil názor, „...že v danom prípade už len 1/ vzhľadom na vek maloletého dieťaťa, 2/ na vzdialenosť bydliska otca od bydliska matky, 3/ na otcovu

pracovnú vyťaženosť, sa mu striedavá starostlivosť nejaví ako vhodná...“. V ďalšom, v poradí druhom, rozhodnutí okresný súd dôsledne z už vysloveného právneho názoru vychádzal. V konečnom dôsledku otec už ani v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku o striedavú starostlivosť nežiadal. Úpravu styku „od štvrtka do utorka“, tak ako ju určil súd prvej inštancie, odvolací súd považuje za dostatočnú, zohľadňujúcu predovšetkým záujem maloletého dieťaťa, ako aj práva jeho rodičov (§ 28 Zákona o rodine). V podstate sporné medzi nimi je, či otec má dieťa matke odovzdať v nedeľu, resp. v utorok. Vezmúc v úvahu, že otcovi bola určená povinnosť dieťa prevziať a odovzdať v mieste bydliska matky, vzdialenosť medzi bydliskom matky a otca a s tým spojený čas cestovaním považoval odvolací súd za súladné so záujmami maloletého, aby rozsah stretávania otca so synom bol určený až do utorka, ktoré skutočnosti sa prejavili aj vo vzťahu k výške výživného a k miestu prevzatia a odovzdania dieťaťa. V podstate aj vo svojom odvolacom návrhu sa matka nebráni tomu, aby dieťa „prespalo“ u otca, avšak len „zo soboty na nedeľu“. Vychádzajúc však z predtým uvedeného, tiež z toho, že v starostlivosti otca o dieťa neboli zatiaľ zistené vážne nedostatky, odvolací súd nepovažoval odvolacie námietky matky za dôvodné. Taktiež ani jej ďalšie námietky o nedostatočne zistenom skutkovom stave vo vzťahu k pomerom na strane otca a z toho vyplývajúcej nesprávne určenému výživnému (resp. neurčenej povinnosti prispievať na tvorbu úspor) neobstoja preto, lebo v čase, kedy rozhodoval súd prvej inštancie, a síce vo februári 2019, mu ešte nemohli byť známe údaje z daňových priznaní za rok 2018 (nedošlo ešte k termínu daňovej povinnosti), na ktoré poukazuje matka. V preskúmvanej veci ide o konanie, ktoré začalo ešte v roku 2017, súdy oboch inštancií sa s vecou už viackrát zaoberali a v prípade ak aj dôjde k podstatnej zmene pomerov, o ktorej matka tvrdí (otec ju popiera), nič jej nebráni, aby si podala nový návrh na úpravu práv a povinností voči maloletému dieťaťu. Za daného stavu, berúc v úvahu aj vyjadrenia otca popierajúce matkou deklarovanú zmenu už v čase vyhlásenia prvoinštančného rozsudku a v následnom období, odvolací súd nemal dôvod vo veci ďalej vykonávať dokazovanie, zistený skutkový stav považoval za správny. To isté platí aj k odvolacej námietke otca o neurčení rozsahu stretávania sa so synom počas letných prázdnin. Vzhľadom k veku dieťaťa, aktuálnosti novej úpravy (tá predchádzajúca sa uskutočňovala na základe právoplatného uznesenia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6CoP 43/2017 zo dňa 20.11.2017) nepovažoval nerozhodnutie o úprave styku s maloletým počas letných prázdnin len za „opomenutie“ okresného súdu tak, ako to nesprávne deklaroval jeho otec. Je potrebné, aby sa „určitý čas“, pokiaľ možno bezproblémovo, realizoval styk otca so synom a až potom možno uvažovať o dlhšom pobyte dieťaťa u otca. V rámci svojho odvolacieho petitu otec navrhoval „...stretávania sa v čase školských prázdnin od 1.7. do 15.7. a od 1.8. do 15.8...“. Z uvádzaných dôvodov takúto úpravu za súčasného stavu považoval odvolací súd za predčasnú. Vzhľadom k rozsahu stretávania sa otca so synom, zisteným pomerom na strane oboch rodičov považoval odvolací súd za správne, aby miestom prevzatia a odovzdania dieťaťa bolo bydlisko matky, ktorej bolo dieťa zverené do osobnej starostlivosti.

17. Podľa názoru odvolacieho súdu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tiež zodpovedá všetkým požiadavkám kladeným na zákonné rozhodnutie podľa § 220 CSP. Okresný súd sa dôsledne zaoberal všetkými otázkami, ktoré boli rozhodujúce v prejednávanej veci, vrátane tých, na ktoré poukázali odvolatelia, pričom svoje závery riadnym spôsobom odôvodnil (s výnimkou výroku VI.). To platí aj ohľadom výroku o úprave bežného styku s dieťaťom, vo vzťahu ku ktorému obaja rodičia namietli nepreskúmateľnosť.

18. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie s výnimkou výroku VI. ako vecne správny potvrdil, konštatujúc vecnú správnosť týchto výrokov napadnutého rozsudku.

19. Výrok o trovách odvolacieho konania sa zakladá na ustanovení § 52 CMP.

20. Vo výroku, ktorým okresný súd uložil otcovi dieťaťa povinnosť nahradiť trovy konania štátu, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil. K predmetnému uvádza, že štát má právo podľa výsledku konania proti účastníkom na náhradu nákladov konania, ktoré platil v konaní vedenom podľa Civilného mimosporového poriadku. Pre priznanie náhrady trov konania, ktoré platil štát, nie je rozhodujúce, či dokazovanie nariadené súdom (v danom prípade uznesením č. k. 1P 31/2017-175 zo dňa 23.11.2017), v dôsledku ktorého vznikli trovy štátu, bolo opodstatnené, ani to, ktorý účastník navrhol vykonanie konkrétneho dôkazu, pri ktorého výkone vznikli trovy štátu, nie je bezprostredne relevantné. Z uvedeného vyplýva, že v konaniach nesporných, kde nie je možné hovoriť o úspechu alebo neúspechu niektorého z účastníkov konania, má štát právo na náhradu trov konania podľa pomeru účasti na veci a konaní. Vzhľadom na to, že sa jedná o konanie vo veci maloletého

dieťaťa, majú obaja účastníci konania (teda tak otec, ako aj matka) rovnaký pomer účasti na veci a konaní. Vo vzťahu k preskúmvanej veci z uvedeného vyplýva, že správny bol postup okresného súdu, keď v súvislosti s nariadením znaleckého dokazovania uložil pôvodne obom rodičom povinnosť zložiť preddavkovo trovy znaleckého dokazovania každému v sume 200,- eur. Z obsahu spisu vyplýva, že otec si svoju povinnosť splnil. Matka bola svojej povinnosti zbavená, keď uznesením č. k. 1P 31/2017-171 zo dňa 21.11.2017 bolo zrušené predchádzajúce uznesenie ukládajúce jej povinnosť zložiť zálohu na znalecké dokazovanie, a to z dôvodu, že je oslobodená od súdnych poplatkov. Z vyúčtovania znalkyne, ako aj z uznesenia o priznaní znaleckej odmeny vyplýva, že celkovo predstavovalo znalečné sumu 378,48 eur. Časť predmetnej sumy bola znalkyni vyplatená z už zloženej zálohy na depozitnom účte súdu a zvyšok v sume 178,48 eur z prostriedkov štátu. Z uvedeného vyplýva, že bezpochyby má štát nárok na náhradu trov konania, ktoré platil, avšak nie voči otcovi, ako to nesprávne (a navyše aj značne nezrozumiteľne) konštatuje súd prvej inštancie (v bode 9. svojho rozsudku), ale voči matke. V tomto smere sa odvolací súd stotožňuje s argumentáciou otca uvedenou v podanom odvolaní. Napriek uvedenému však odvolací súd neuložil povinnosť matke zaplatiť štátu vzniknuté trovy preto, lebo z obsahu spisu mal za to, že táto spĺňa predpoklady pre oslobodenie od súdnych poplatkov, resp. jej majetkové pomery takéto oslobodenie odôvodňujú. Z uvádzaných dôvodov preto vo výroku VI. odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil (§ 388 CSP) tak, že štátu voči matke nepriznal nárok na náhradu trov konania.

21. Uznesenie súdu prvej inštancie č. k. 1P/31/2017-278 zo dňa 29.06.2018 o nariadení neodkladného opatrenia odvolací súd podľa § 363 CMP zrušil, a to bez toho, aby sa zaoberal vecnou stránkou tohto rozhodnutia. K predmetnému bližšie uvádza, že horeuvedeným neodkladným opatrením súd prvej inštancie upravil styk otca s maloletým tak, že „...je oprávnený stretávať sa s mal. dieťaťom v každom párnom kalendárnom týždni v mesiaci v sobotu v čase od 9,00 hod. do 17,00 hod. a v nedeľu v čase od 9,00 hod. do 17,00 hod. a počnúc mesiacom november 2018 od soboty 9,00 hod. do nedele 18,00 hod. nepretržite, ďalej každý nepárny kalendárny rok v čase od 23.12. od 10,00 hod. do 27.12. do 18,00 hod., každý párný kalendárny rok v čase od 30.12. od 10,00 hod. do 2.1. nasledujúceho kalendárneho roka do 18,00 hod., každý nepárny kalendárny rok počas veľkonočných sviatkov v čase od štvrtka, ktorý predchádza veľkonočnému piatku od 10,00 hod do utorka, ktorý nasleduje po veľkonočnom pondelku do 18,00 hod. s tým, že otec si mal. dieťa prevezme v mieste bydliska matky a tam ho aj matke odovzdá. Matka dieťaťa je povinná otcovi dieťa v stanovenom čase odovzdať a po ukončení styku ho od otca prevziať v mieste svojho bydliska...“ a vo zvyšku jeho návrh zo dňa 11.06.2018 zamietol. Voči predmetnému uzneseniu podali odvolanie obaja rodičia (otec - č. l. 301 spisu, matka - č. l. 304 spisu). Z dôvodov nedostatku pri predkladaní spisu odvolací súd vec vrátil súdu prvej inštancie s pokynom zo dňa 29.11.2018 na doručenie podaní matky otcovi a kolíznemu opatrovníkovi (viď č. l. 418 spisu). Okresný súd následne vec predložil odvolaciemu súdu až spolu s rozhodnutím vo veci samej a za daného stavu, keď došlo k definitívnej úprave práv a povinností rodičov (a vo vydanom neodkladnom opatrení súd prvej inštancie nevymedzil dobu jeho trvania), už niet dôvodu, aby odvolací súd rozhodoval aj vo veci neodkladného opatrenia. Dôvody pre takéto rozhodnutie odpadli. Preto odvolací súd uznesenie o neodkladnom opatrení zrušil podľa § 363 CMP. V danej časti konania už nie je potrebné, aby okresný súd ďalej konal.

22. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)